

Nova fomada

El cant flamenc de la trompeta

Raynald Colom presenta a Vic el seu darrer treball 'Evocación'

MIQUEL JURADO

Des de fa algun temps, el nom de Raynald Colom s'ha col·locat al capdavant d'una de les avançades més aventureres del panorama jazzístic barceloní. Si quedaven dubtes, l'últim treball del trompetista, el seu tercer cedé, es mostra com una de les obres més sòlides sorgides de la trobada gens casual entre el jazz contemporani i el flamenc. *Evocación*, títol d'aquest treball editat per AdLibArts, es presentarà dissabte al Mercat de Música Viva de Vic (cinema Vigatà, 23.15 hores) i tres dies després a Madrid.

Raynald Colom es mostra satisfet amb el seu nou disc. "És diferent a tot l'anterior. En els dos primers discos hi ha tot el que havia après, però jo ja tenia el cap en altres coses. *Evocación* és la meua manera de veure la música, un concepte molt més global, mai tancat en un sol estil". Aquesta visió global ha dut a Colom a penetrar fins a les arrels més profundes del flamenc. "És purament visceral", afirma. "Quan toco barrejo el que m'agrada, el nom és el de menys". El seu acostament al flamenc va començar fa cinc anys després de col·laborar amb Duquende. "Trobo el flamenc molt proper al jazz. Les dues són músiques socials, del carrer. Escoltes a Paco de Lucía o a la Niña de los Peines i després a Monk o Miles Davis i la relació és brutal".

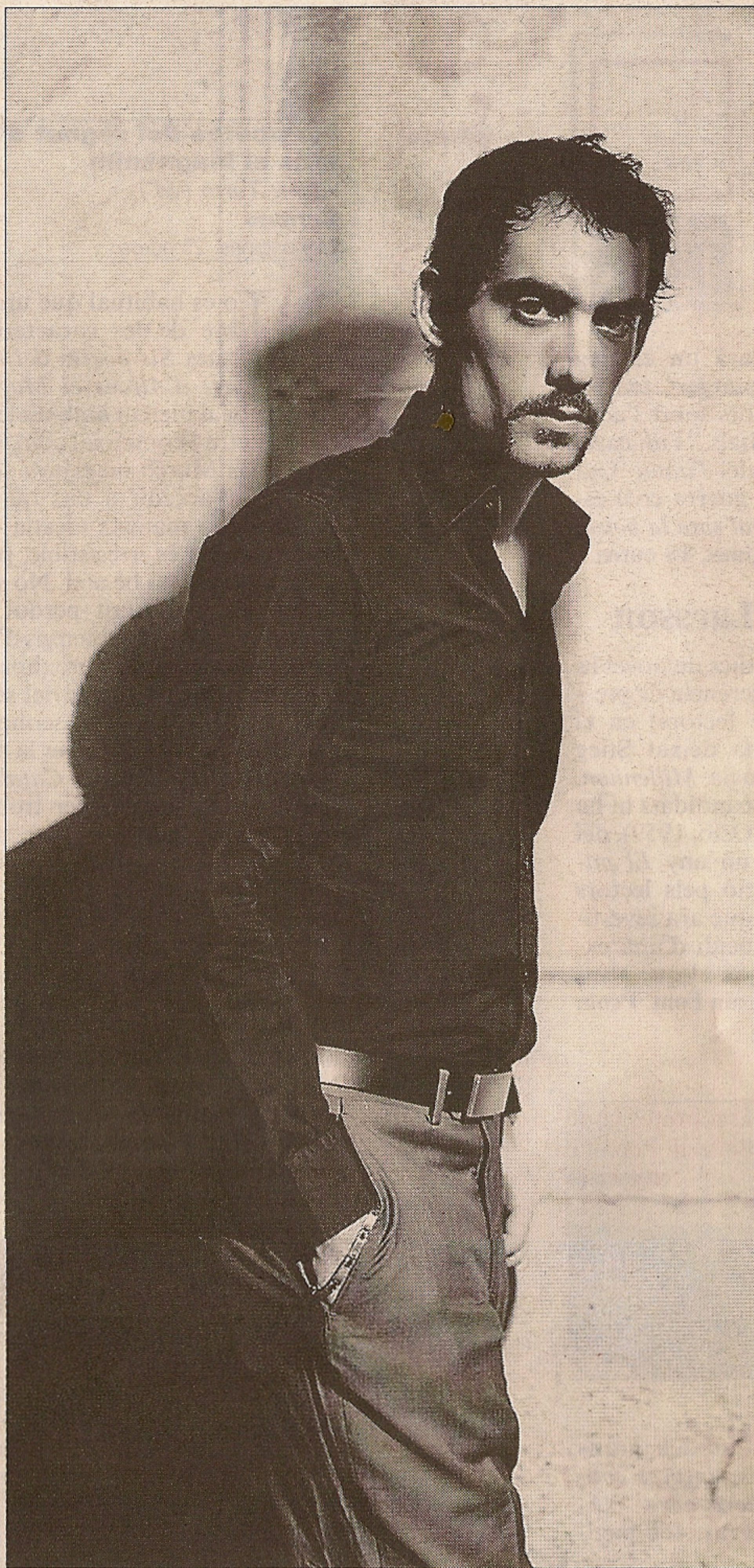
Colom ha comptat en aquest treball amb la complicitat del guitarrista flamenc Chicuelo, fa dos anys que treballen junts i es nota en la profunditat d'un tractament musi-

cal que va més enllà de la pura anècdota de la trobada estètica. Tot i comptar amb la col·laboració d'una *cantaora* (La Tremendita), és la trompeta la que es converteix en l'autèntica veu del treball, com si es tractés d'un *cantaor* metàl·lic envoltat de *jazzmen*. "Vull portar el cant a la trompeta", explica, "que soni flamenc però amb la llibertat del jazz".

El flamenc no és l'única influència que ha marcat aquest treball. Des del principi de la seva carrera, aquest trompetista de 31 anys sempre ha estat obert a les músiques més dispars que han anat matisant el seu jazz de colors inusitats. Malgrat la seva formació acadèmica, Colom és rotund: "Vaig aprendre a tocar la trompeta al carrer. Aquest és el meu *background*, més que el dels conservatoris pels quals anava passant".

En parlar de músiques de carrer, el tarannà de Colom torna a ser marcadament optimista. "El panorama musical és cada vegada més interessant. Cada vegada més els músics fem el que ens surt dels budells i del cor sense pensar en l'èxit. Si pensés a fer alguna cosa només per agradar el públic segur que no faria mai un disc, però la veritat és que cada vegada hi ha més públic en els concerts. A tots ens diverteix més el directe. Si la penya està fotuda per la crisi, alegrem-los una mica".

Evocación serà probablement un dels discos de la temporada que s'inicia. Raynald Colom ha deixat ja de ser l'esperança de la trompeta per convertir-se en un dels sòlids pilars del nostre jazz més obert.

El trompetista Raynald Colom. / CARLOS PERICÁS

Un Mercat que mira cap a dins

L. H.

El Mercat de Música Viva de Vic afronta la vintienena edició sense el concurs de grans noms i amb l'accent posat en les noves propostes de l'escena catalana. De fet, aquest any té més importància que mai l'Invictro, un festival "off" que agrupa entre els dies 18 i 19 artistes com U-Mä, El Petit de Cal Eril, The Marzipan Band, Anna Roig i L'ombre Del Teu Chien o Ix!, algun dels components de la nova generació de músics catalans que escapen les fórmules més conegudes.

Pel que fa als noms més populars, el de Quimi Portet destaca en ser protagonista de la presentació del seu nou disc, l'excel·lent "Viaatge a Montserrat" (Cinema Vigatà, dia 19). Convertit en un artista autosuficient, Portet escriu, interpreta, grava, produeix i mescla totes les cançons de l'àlbum, un disc en to reposat que no esquivia la particular visió humorística i perplexa d'un artista que ha fet del somriure una arma per entendre i defensar-se de l'incomprensible món que l'envolta. A part d'en Quimi, destaca la jornada en què actuaran Gianmaria Testa, un referent de la cançó italiana amb nou treball, "Solo-dal vivo", i Jabier Muguruza, que presentarà el seu últim treball, "Taxirik ez" (Casino, dia 18). Roger Mas no presentarà disc, però avançarà un nombre indeterminat de peces del que serà el seu nou treball discogràfic (Cinema Vigatà, dia 18). Tío Carlos, formació de fusió ètnica i so de taverna, presentaran "El increíble viaje del Tío Carlos al fin del mundo" (El Sucre, dia 18). També, Miquel Gil & Manel Camp en format jazzístic amb piano, contrabaix, bateria i veu (Cinema Vigatà, dia 18) i Cris Juanico (El Sucre, dia 18).

de pop i rock, que creuen que estudiar música retalla la creativitat i que per ser un bon artista t'has de deixar endur per l'instint.

R. No hi estic d'acord, tot i que entenc que en aquest pensament hi pot haver una crítica a la tècnica com a única fi o guia. No m'interessa la tècnica per la tècnica, pressionar-me perquè surti alguna cosa simplement perquè he estudiat i estic capacitada, no m'atreu l'academicisme. Estudio perquè vull conèixer moltes paraules i saber com utilitzar-les. Els estudis m'han servit per anar més enllà, per perfeccionar-me, per conèixer la música des de dins, la seva harmonia. El jazz m'ha ensenyat a improvisar, em fascina aquella possibilitat de compondre al moment. En el flamenc m'interessa la part rítmica, el text, aprendre-me'l, utilitzar l'estómac per dir-lo.

P. Per això van néixer Las Migas, per fer flamenc?

R. Las Migas neixen pel flamenc, i les lletres i la forma d'acompanyar amb les guitarres és flamenca, però crec que no és el principal actiu del grup. Hi ha molts altres artistes que fan flamenc molt millor que nosaltres. La nostra gràcia potser és en la mescla, cosa que precisament no és flamenc.

P. Las Migas, l'espectacle "Inmigrasons" i l'homenatge a Bill Evans, "We sing Bill Evans" són tres puntals de la seva carrera.

Què va aprendre de cadascun?

R. Las Migas són importants perquè va ser el primer grup que vaig sentir com a propi, el que em va servir per independitzar-me de casa. "Inmigrasons" em va impulsar molt i em va anar molt bé, em va fer conèixer entre el públic. "Bill Evans" em va ensenyar moltíssim, especialment el procés de partir d'una melodia molt angular i transformar-la en una melodia fàcil va ser preciós, sentir que quan estàs a gust les coses més difícils poden resultar senzilles.

P. Es pot dir que Raúl Fernández (Refree) s'ha convertit en el seu còmplice i l'avis per col·laborar en múltiples ocasions.

Ha col·laborat amb molta gent i a la tardor sortirà el primer disc del seu grup Las Migas

R. Amb en Raúl m'he avingut molt, i això que primer no ens enteníem gens. És molt músic, sent la música, està a totes encara que faci coses diminutes. Té consciència d'allò minuciós i alhora no perd de vista l'aspecte més global i panoràmic del que fa. Per això va molt bé com a productor de Las Migas, perquè algú de flamenc s'hagués quedat a les palmes mentre que ell ha ressaltat

altres aspectes.

P. Què la fa feliç, artísticament?

R. El que em fa feliç és veure que la meua manera de fer les coses funciona. Al cap i a la fi el que busco és el to de taverna, que tot i que la cançó sigui molt complicada acaba sent explicada com una història ben estructurada, com els contes de la meua mare. I que ho entengui tothom, acabar simplificant i acabar explicant bé una història. Em va passar això amb "Bill Evans". I sóc la Silvia, no estic dispersada, faig coses que m'interessen.

P. Què se sent, professionalment?

R. Sóc un músic que canta molt, és aquesta la meua professió.

P. I què és per a vostè un bon cantant?

R. Qui troba l'equilibri entre el text i la melodia, qui diu bé les paraules, qui fa que la melodia camini bé, qui ho orienta tot de manera adequada, qui escolta molt els seus músics i qui ho passa tot pel filtre aconseguint que el que sigui soni a ell.

P. A part de l'aparició a la tardor del primer disc de Las Migas, quins altres projectes té?

R. Ara estic fent un muntatge sobre Espriu amb en Joan Ollé. Cantaré temes que estan component artistes com Serrat o Paco Ibáñez perquè els canti jo. Són adaptacions de poemes d'Espriu amb fragments musicats.

Silvia Pérez Cruz s'ha format acadèmicament en el món musical, però la principal influència va ser la seva família.

/ SUSANA SÁEZ

guatge, descobrir noves maneres d'interpretar, tocar amb músics diferents que treballen de manera diferent. Per això no em "centro". De tota manera, a poc a poc em vaig centrant, malgrat que entenc que en aquest moment estic fent la recollida d'on després sorgirà alguna cosa concreta. M'interessa compondre les meves pròpies cançons, i ho acabaré fent.

P. Hi ha músics, especialment